

RESSÒ DE LA PARAULA

Si Déu vol

A mitjan mes de juliol passat vam poder llegir a *Catalunya Cristiana* la recensió i crítica cinematogràfica de la pel·lícula *Si Déu vol*, del director E. Falcone. El seu autor, Peio Sánchez, ja ens té acostumats a la seva mirada precisa i autoritzada sobre la producció cinematogràfica en general i cada pel·lícula en particular. Ell, bon coneixedor del món del cinema i de la cultura actual, mira d'ajudar-nos a descobrir el relleu que cada producció cinematogràfica té per a la nostra vivència de fe i, en conseqüència, per a la nostra acció pastoral.

Pel que sembla, aquesta pel·lícula té el valor de presentar-se com una comèdia entorn de la vida quotidiana, però que, sense deixar el to d'humor i proximitat, acaba destapant grans qüestions sobre el sentit de la vida. Concretament sobre l'acceptació o no de la realitat d'un Déu, el Déu cristià, que canvia radicalment les decisions concretes i compromet tota una vida (una vocació). En el fons es tracta del contrast entre un món secularitzat, tancat a la fe en un Déu personal, i el món creient cristià. És sabut que en això de tractar les grans qüestions sense sortir

del que és còmic i quotidià els italians són uns mestres.

L'expressió «*si Déu vol*» formava part del llenguatge habitual dels nostres majors, quan es referien a projectes futurs. El «fins demà, si Déu vol» significa tota una professió de fe en el Déu de la providència, senyor de la història, alhora

que implícitament manifesta una voluntat d'acceptació confiada del que ens portarà el demà.

El retorn al treball i, d'alguna manera, l'inici d'un nou curs, amb el sobrefegit d'una nova etapa política, és un context que suscita en el creient molts moments del «*si Déu vol*» i, en oració, «si vós, Senyor, ho voleu».

Reconeixem que no podem deixar de discernir i prendre decisions res-

pecte del futur. Els més madurs en la fe, reconeixen també que aquestes decisions, en tots els àmbits de la vida, han de ser ajustades a la voluntat de Déu.

No obstant això el llibre de la Saviesa ens recorda:

«Quin home podria conèixer els designis de Déu? Qui podria saber què

vol el Senyor? Els nostres pensaments són insegurs, són precàries les nostres reflexions.» (Sv 9, 13-14)

El profeta Isaïes encara anava més enllà quan proclamava:

«Estan tan lluny els meus camins dels vostres, les vostres intencions de les meves, com el cel és lluny de la terra.» (Is 55,9)

L'Escriptura no ha deixat sense resposta aquest gran interrogant:

la conversa amb Déu no acaba en el silenci.

Però de moment, quan comencem tantes coses, com qui s'ofereix a prestar un nou servei, qui accepta un treball una mica arriscat, o qui assumeix un tractament mèdic que pot retornar-li la salut, sabem que és propi d'una fe madura reviure sincerament allò que fa brollar la paraula «*si Déu vol*».

No podem dominar el futur, perquè no som Déu, sinó pobres criatures. Molts, des de la descreença, troben difícil acceptar que els seus plans fracassin o que sorgeixin imprevistos fora de control. Llavors s'indignen i busquen: «Això no pot passar en una societat tan avançada com la nostra», «quelcom o algú ha fallat».

Està bé que es pensi així, però un creient no s'hi conforma. Se sent responsable del futur, però reconeix que no és ell el senyor.

Hi ha unes altres mans, uns altres ulls, i una altra voluntat, que condueix a fi de bé, fins i tot allò que avui ens causa sofriment.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Vull seguir Jesús

Dia d'estiu en un dels campaments que organitza una escola. Els acampats, un bon grup de joves, estudiants d'ESO. Els monitors, antics alumnes, ara universitaris que han seguit la formació reglada per a aquest tipus d'activitat de lleure i la formació que comporta treballar al costat de companys amb anys d'experiència, entusiasme i sentit de pertinença a un grup amb una identitat educativa ben definida. És una activitat tradicional a l'escola, fa molts anys que s'organitza. L'equip de monitors està cohesionat, es treballa a fons la preparació de l'activitat i la seva revisió.

No tots els acampats són creients i practicants, però tots saben que l'Evangeli de Jesús és al rerefons del que es fa i es diu al campament. La vivència i celebració de la fe són aspectes contemplats en el dia a dia de les activitats. El consiliari fa molts anys que els acompanya. Ara que ja és gran, encara visita cada any els cinc campaments. Avui han celebrat l'eucaristia. Ben preparada i ambientada en el temple de la natura, obert a la immensitat del cel. Acabada la celebració, un noi de catorze anys s'ha apropat al celebrant i, sense gaire preàmbuls, li ha preguntat al sacerdot: «El curs vinent

seràs a l'escola?». I després de la resposta: «Confio que sí», ha afegit: «Vull que em preparis per al baptisme i per fer la primera comunió. Vull seguir Jesús». Quina petició tan magnífica en la seva senzillesa! «Vull seguir Jesús». I quina satisfacció per als seus educadors, que han fet present Jesús en tants campaments, com un monitor més!

Aquesta petició enceta el camí de la iniciació cristiana que, amb l'ajuda de Déu i el testimoni dels catequistes i de la comunitat, acabarà en els sagraments d'iniciació a la vida nova en el Crist al qual s'unirà de manera especial. En el temps de preparació re-

brà els coneixements que l'introduiran en la vida cristiana; descobrirà la centralitat de la Paraula procurant fer-ne referent de vida; la possibilitat d'adreçar-se a Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— en la pregària; la dimensió comunitària eclesial de les celebracions en la litúrgia i l'exercici de l'amor en la caritat. «És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17). Fet el camí de preparació serà plena de sentit l'afirmació feta en acabar la missa del campament: «Vull seguir Jesús.»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Si Dios quiere

A mediados del mes de julio pasado pudimos leer en *Catalunya Cristiana* la recensión y crítica cinematográfica de la película *Si Dios quiere*, del director E. Falcone. Su autor, Peio Sánchez, ya nos tiene acostumbrados a su mirada certera y autorizada sobre la producción cinematográfica en general y cada película en particular. Él, buen conocedor del mundo del cine y de la cultura actual, busca ayudarnos a descubrir la relevancia que cada producción cinematográfica tiene para nuestra vivencia de fe y, en consecuencia, para nuestra acción pastoral.

Por lo visto esta película tiene el valor de presentarse como una comedia en torno a la vida cotidiana, pero que, sin dejar el tono de humor y cercanía, acaba destapando grandes cuestiones sobre el sentido de la vida. Concretamente sobre la aceptación o no de la realidad de un Dios, el Dios cristiano, que cambia radicalmente las decisiones concretas y compromete toda una vida (una vocación). En el fondo se trata del contraste entre un mundo secularizado, cerrado a la fe en un Dios personal, y el mundo creyente cristiano. Es sabido que en esto de tratar las grandes cuestiones sin salirse de lo cómico y cotidiano los italianos son unos maestros.

La expresión «*si Dios quiere*» formaba parte del lenguaje habitual de nuestros mayores, cuando se referían a proyectos futuros. El «hasta mañana, si Dios quiere» significa toda una profesión de fe en el Dios de la providencia, dueño de la historia, al tiempo que implícitamente manifiesta una voluntad de aceptación confiada de lo que nos traiga el mañana...

La vuelta al trabajo y, de alguna manera, el inicio de un nuevo curso, con el sobreañadido de una nueva etapa política, es un contexto que suscita en el creyente muchos momentos del «*si Dios quiere*» y, en oración, «si tú, Señor, lo quieres».

Reconocemos que no podemos dejar de discernir y tomar decisiones respecto del futuro. Los más maduros en la fe, reconocen también que esas decisiones, en todos los ámbitos de la vida, han de ser ajustadas a la voluntad de Dios.

Sin embargo el libro de la Sabiduría nos recuerda:

«¿Quién conoce los proyectos de Dios o puede imaginar lo que desea el Señor? Los pensamientos humanos son titubeantes, son inseguras nuestras reflexiones.» (Sab 9,13-14)

El profeta Isaías aún iba más allá cuando proclamaba:

«Porque mis caminos no son vuestros caminos y mis decisiones distan de las vuestras como el cielo de la tierra.» (Is 55,9)

La Escritura no ha dejado sin respuesta este gran interrogante: la conversación con Dios no acaba en el silencio. Pero de momento, cuando iniciamos tantas cosas, como quien se ofrece a prestar un nuevo servicio, quien acepta un trabajo algo arriesgado, o quien asume un tratamiento médico que puede devolverle la salud, sabemos que es propio de una fe madura revivir sinceramente aquello que hace brotar la palabra «*si Dios quiere*».

No podemos dominar el futuro, porque no somos Dios, sino pobres criaturas. Muchos, desde la infancia, encuentran difícil aceptar que sus planes fracasen o que surjan imprevistos fuera de control. Entonces se indignan y buscan culpables: «esto no puede ocurrir en una sociedad tan avanzada como la nuestra», «algo o alguien ha fallado»...

Está bien que se piense así, pero un creyente no se conforma con eso. Se siente responsable del futuro, pero reconoce que no es él el señor. Hay otras manos, otros ojos, y otra voluntad, que conduce a buen fin, incluso aquello que hoy nos causa sufrimiento.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

La rellevància del testimoni en els processos matrimonials (I)

En aquesta publicació tractarem en línies generals d'aquest mitjà de prova. El testimoni és un factor primordial per aconseguir certesa del que va succeir en aquell matrimoni, la nul·litat del qual es demana. Per principi, és persona aliena a la contesa i a les parts. La seva aportació principal consisteix a narrar de manera asèptica fets de rellevància per al consentiment matrimonial. Declara sota jurament i ha de matisar sempre la seva font de coneixement: així, el que diu ho sap perquè ho ha constatat de forma directa o perquè li ho han explicat en el seu moment, o ara fa poc. En ser examinat, el tribunal ha de vigilar que la seva declaració no derivi en superficials judicis de valor: «el festeig va ser normal», «eren molt immadurs», «era un noi o una noia conflictiva», etc. La sentència es basarà primordialment en aquest mitjà de prova. Necessiten els jutges tenir a la vista fets concrets i amb preferència anteriors al matrimoni. La norma canònica no estableix un mínim i un màxim quan les parts, per mitjà dels seus advocats, elaboren la llista. S'ha creat un costum forense de proposar de quatre a set testimonis. A diferència dels processos civils,

cautelament poden ser-ho familiars ja que hi ha fets que per la seva naturalesa només són coneguts per parents pròxims. No obstant això, excepte molt rara excepció, s'exclouen per principi els fills comuns del matrimoni, ja que per lògica res poden testimoniar sobre fets propers al consentiment matrimonial dels seus progenitors. Quan al Col·legi de Jutges li arriba el moment de deliberar al voltant del conflicte conjugal, el primer que analitzen és si les declaracions d'ell i d'ella han estat o no constatades per la prova testifical.

VIDA DIOCESANA

50 anys de l'església d'El Bedorc

Des de fa 50 anys l'església de Sant Sebastià d'El Bedorc acull les celebracions litúrgiques de la comunitat cristiana d'aquest nucli de la població de Piera. Com un signe de commemoració d'aquest aniversari, es va decidir embellir l'altar del temple, amb la col·locació d'un

frontal de ceràmica, obra del taller del monestir de les benetes de Montserrat. D'aquesta manera, el diumenge 17 de juliol, a les 13 h, el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia durant la qual es va beneir aquesta ceràmica. Va ser un motiu de festa i de comunió per als fidels que van participar-hi.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La pregària humil obté misericòrdia

Jesús ens vol ensenyar quina és l'actitud que cal tenir per pregar i demanar la misericòrdia del Pare. És la paràbola del fariseu i el publicà (Lc 18,9-14).

Ambdós protagonistes puguen al temple per pregar, però actuen de manera molt diferent i obtenen resultats oposats. En resum, el fariseu, que es té per just, deixa de banda el manament més important: l'amor a Déu i al proïsme.

No n'hi ha prou de preguntar-nos si preguem molt o poc, hem de preguntar-nos també com preguem, o millor, com està el nostre cor: és important examinar-lo per avaluar els pensaments, els

sentiments, i eradicar l'arrogància i la hipocresia. Només hem de pregar presentant-nos davant Déu tal com som.

La paràbola ensenya que s'és just o pecador no per la pertinença social que es té, sinó per la manera de relacionar-se amb Déu i per la manera de relacionar-se amb els germans. Els gestos de penitència i les poques i senzilles paraules del publicà donen testimoni de la consciència de la seva condició miserable. La seva pregària és essencial. Actua com un humil, segur només que és un pecador que necessita compassió. Si el fariseu no demanava res era perquè ja ho tenia tot, el publicà

només pot demanar la misericòrdia de Déu.

Presentant-se amb les mans buides, amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el publicà ens ensenya a tots nosaltres la condició necessària per a rebre el perdó del Senyor.

Jesús acaba la paràbola amb una frase: «Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (v. 14).

Déu té una debilitat: la debilitat pels humils. Davant un cor humil, Déu obre completament el seu cor.

(Dimecres, 1 de juny de 2016.)

Festa de la família missionera de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa

La tradicional celebració litúrgica tingué lloc enguany el dia 16 de juliol a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, ja que cada any se celebra rotatòriament en una de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Fou presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per vuit sacerdots, la majoria missioners.

En la seva homilia i en les pregàries, el bisbe Agustí va tenir molt present els missioners, els grups de laics i altres sacerdots, que donen i han donat el millor que tenen per testimoniar el missatge de Jesús en els llocs on són enviats.

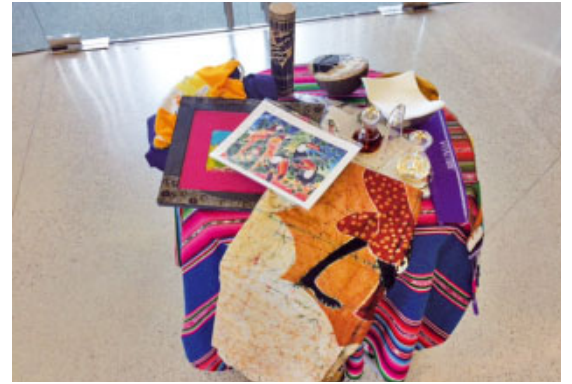
En acabar la missa els missioners i familiars presents, una cinquantena, donaren un breu testimoni resseguint els diversos continents. Entre ells, cal destacar el P. Jaume Calvera que va servir a Sudàfrica i és l'actual director de la revista *Mundo Negro*.

Va ser una festa de família, en tots els sentits: vingueren també des de Terol els pares de Cristina

Belenguer, missionera de Torrelles de Llobregat, que amb l'espòs David Ferreiro i els fills han estat sis anys a Bolívia. A més, estaven representades les institucions Mans Unides, Ocasha-CCS, Malaria 40 i Makary-Blangoua.

Després de la celebració va venir l'hora de compartir un refrigeri amb tots els assistents a les de-

pendències de la mateixa Casa de l'Església. Celebracions com aquesta reforcen la dimensió missionera de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona. I els participants, missioners i missioneres, religiosos i laics, en gaudeixen molt perquè senten que ocupen un lloc important en el cor de l'Església diocesana.

En la festivitat de la M. D. del Carme

La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi ha un convent de carmelites, present a Vilafranca del Penedès.

Ja és costum que el 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, el bisbe Agustí s'hi fa present, assistint a la pregària de vespres amb les monges i compartint amb elles l'Eucaristia i el sopar. També ha estat així enguany, amb una nombrosa participació de fidels de Vilafranca, i també de Tarragona, donat que les monges presents actualment pro-

venen de la fusió de les comunitats carmelites d'aquestes dues poblacions.

Agafar força i sentit per al nou curs

L'equip de la Delegació de Jovenutut i altres responsables de la Pastoral Juvenil de la diòcesi van tenir una última reunió abans de les vacances d'estiu el passat 19 de juliol a Castellet i la Gornal. La intenció era doble: un espai de formació, segons la línia iniciada ja entorn quatre punts clau de l'Acció Catòlica, i un moment de recés, per «tornar a enamorar-se» d'aquell Jesús que ens envia a la missió entre els adolescents i joves. Tot plegat, amb el sopar de germanor inclòs, amb la finalitat d'o-

rientar el programa del curs que ara comença amb unes bases sòlides.

AGENDA

161è Pelegrinatge a Lourdes.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa realitzarà el seu 161è Pelegrinatge a Lourdes del 22 al 26 de setembre de 2016. Inscripcions del 23 d'agost al 8 de setembre. Més informació al tel. 934 874 009 (de 16.30 a 20 h).

12è aniversari del primer bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

El proper 12 de setembre farà 12 anys que va començar el seu camí com a primer pastor de l'Església diocesana el bisbe Agustí Cortés. Donem gràcies a Déu pel camí recorregut i preguem pel Poble de Déu al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; Servites: beat Bonaventura de Forlí, prev.

7. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dijous [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé més breu: Mt 1,18-23). Naixement de la Verge Maria, festa

de tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell, ... (marededéus trobades) i d'altres; a Urgell: territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria —patrona principal de la diòcesi d'Urgell—; al Principat d'Andorra: la Mare de Déu de Meritxell —patrona d'Andorra—; sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. □ Divendres [1C 9,16-19.22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Mare de Déu del Claustre; Sant Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. A Tortosa: beat Jacint Orfanell, mr. a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrà); a Sant Feliu de Llobregat: beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé més breu: 15,1-10)]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

Diuenge XXIII de durant l'any

COMENTARI

Estimem molt família i amics i estimem Déu encara més

Salomó es pregunta *quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat de Déu?* I ho raona: *Si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans —les coses de la terra—, qui hauria estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel?*

Només el do diví de la Saviesa li permetrà conèixer *què desitja Déu* i així guiar el Poble amb *la Saviesa que salva*.

En la seva carta-targeta a Filèmon, intercedeix l'Apòstol a favor d'Onèsim situant la qüestió com una cosa de tres: l'amo *Filèmon*, l'esclau *Onèsim* i l'amic *Pau*.

Però sempre amb Crist com a únic Senyor de tots tres.

La súplica de Pau és *a favor del meu fill Onèsim que he engendrat a la fe estant a la presó*. La fugida de l'esclau és vista com a providencial: *Qui sap si l'esclau Onèsim es va separar un moment de l'amo Filèmon perquè ara el recobris no ja com esclau sinó com un germà estimat*.

Jesús anava amb molta gent: això és ocasió per recordar les condicions per a ser deixeble/seguidor de Jesús.

Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare.. i la pròpia vida, no pot ser deixeble meu.

La sentència no contraposa en disjuntiva l'amor a Jesús i l'amor a la família sota l'esquema «o l'un o l'altre», sinó que estableix un paral·lelisme comparatiu de superioritat sobre la base d'un amor reconegut per tothom com molt alt (*l'estima al pare i la mare, l'esposa i els fills*) per així concloure que cal estimar Jesús encara més.

No es vol rebaixar l'amor familiar sinó subordinar-lo a l'amor a Déu que enforteix tot autèntic amor. Només amb un amor a Jesús ben alt i fidel viurà el cristià l'amor a Déu *amb tota l'ànima, amb tot el cor i amb totes les forces*.

Per a un cristià, Déu no pot ser «un valor més».

Dues paràboles il·lustren l'ensenyament de Jesús sobre les exigències de la vocació cristiana. No és prou el desig de *construir una torre o d'anar a combatre contra un altre* sense la previsió de *calcular-ne primer les despeses i deliberar primer si pot fer front al qui ve contra ell*.

Per fer realitat la il·lusió de *venir amb Jesús* cal la virtut de la «prudència» consistent a discernir el bé veritable, i usar els mitjans necessaris per aconseguir-lo.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos-en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de Dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere? Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa. Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto?

Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano: Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión. Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad.

Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió i les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío.

Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar". ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»